



Didžiosios sraigių lenktynės

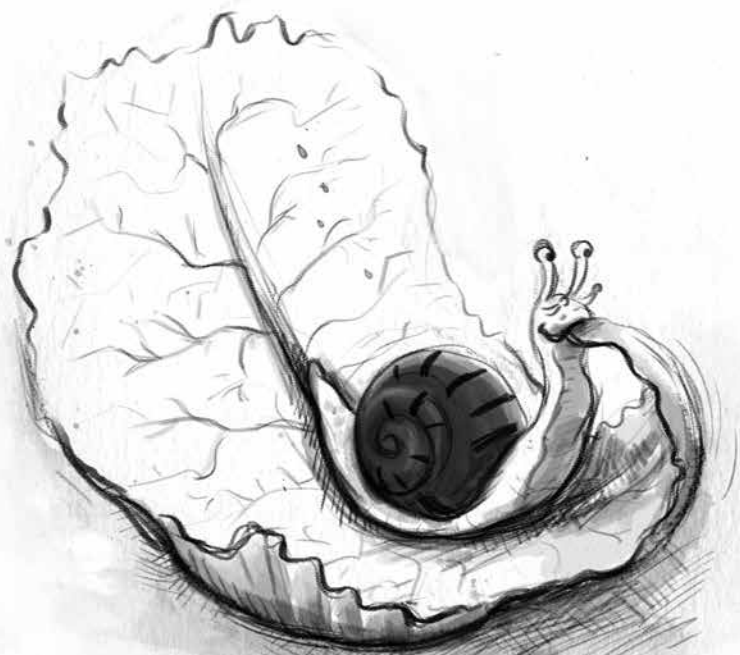
Tai Haris sugalvojo surengti sraigių lenktynes. Jam visada kyla trenkti sumanymai. Spjaudymo varžybos. Naujos kalbos kūrimas, kad mokytojai nesuprastų, apie ką kalbame. Pyragų valgymo stovint ant galvos pasaulio rekordo gerinimas.

Bet dabartinis jo sumanymas buvo paikiausias iš visų.

Tėčio darže ant augalų slėpėsi daugybė riebių sraigių. Netrukus turėjome penkias sraiges, panašias į puikias lenktynininkes. Kiekvienam iš mūsų teko po vieną.

Savo sraigę Haris pavadino Tedu ir visiems kartojo, kad šis yra greičiausias sraigius Vakaruose.

Savajai aš daviau Viržiukės vardą. Ji graži. Su auksaspalviais tigriškais dryžiais ant namelio ir švelniais mojuojančiais čiuopikliais. Laikau ją sename plastikiniame ledų indelyje, kurį išklojau salotų lapais iš daržo.



Viržiukei *labai patinka* tėčio salotos.

Prieš didžiąsias lenktynes visi privertėme savo sraiges laikyti griežto treniruočių režimo. Nesė leido savo sraigui Žvalučiui pašliaužioti po daugybę skirtingų

paviršių, kad sustiprintų jo slydimo raumenis. Vinis šėrė savo sraigių Greitutį gausybe organinių vaisių ir daržovių iš sveikojo maisto parduotuvės. O Skiteris sakė savajam Mo daugybę įkvepiančių kalbų apie tai, kaip sraigė tampa nugalėtoja.

O aš šėriau Viržiukę saujomis sultingų tėčio salotų lapų.

Didžiųjų lenktynių dieną vėl nusinešėme sraiges į mano sodą. Tėtis perplėšė didelę kartoninę dėžę ir išlygino vieną jos šoną. Tada Nesė rožiniu žymekliu nupiešė ant kartono du apskritimus. Didelis apskritimas buvo finišo linija, o mažesnis jo viduje žymėjo startą.

Atsargiai sudėjome sraiges į lenktynių vietos vidurį, finišo linijos kryptimi. Prieš padėdamas į starto apskritimą, Haris jausmingai pabučiavo Tedą ir palinkėjo sėkmės. Man patinka Viržiukė. Bet ne tiek, kad ją bučiuočiau.

FUI!

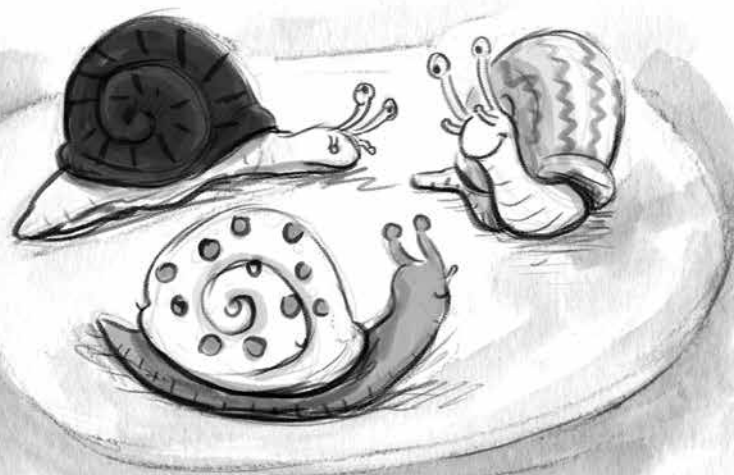
Mano senelis pasisiūlė pradėti lenktynes. Jis papasakojo, kad metams bėgant yra davęs startą daugybei įvairiausių lenktynių: kupranugarių, nendrinių rupūžių, krabų ir net tarakonų! Senelis iškėlė rankas, tarsi ketintų diriguoti orkestrui. O tada palengva jas nuleido.

– Pasiruošt, dėmesio... **ŠLIAUŽT!** –
sušuko jis.

Ir sraigės pajudėjo!

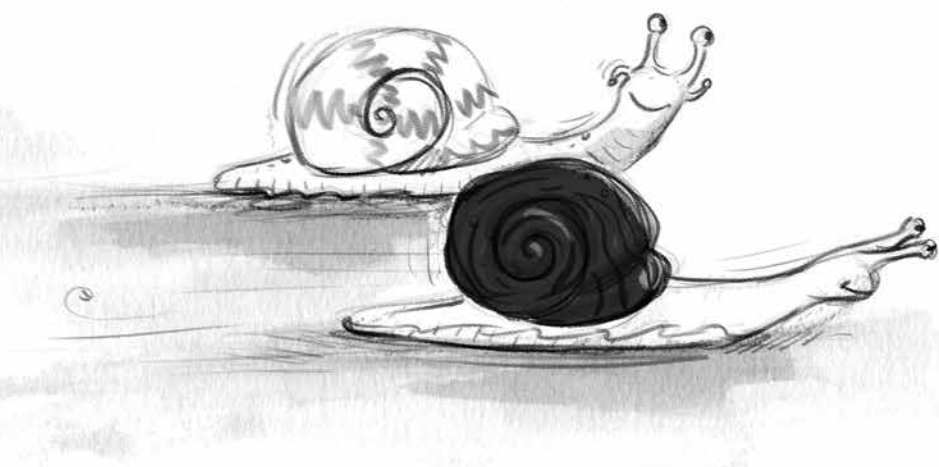
Na, pajudėjo dviejų iš mūsų sraigiai.
Tedas ir Greitutis. Mo, Žvalutis ir
Viržiukė nė nekrustelėjo iš vietos.

– Nagi, Tedai! Pirmyn, Tedai! – Haris
šokčiojo, ragindamas savo sraigių.



– Greituti, varyk, – šaukė Vinis. –
Berniuk, tu gali tai padaryti!

Nesė, Skiteris ir aš kasėmės
pakaušius ir stebėjome Teda su
Greitučiu, kurie, palikdami gleivėtą
pėdsaką, šliaužė per lenktynių trasą.
Jie jau įveikė pusę kelio iki finišo
linijos, o mūsų sraigės vis dar ilsėjosi
starto apskritime.



– Ak, pažvelk! – pasakė Nesė,
čiupdama mane už rankos. – Žvalutis
pagaliau pajudėjo. Žvaluti, pirmyn! –
šaukė Nesė, kai jos sraigius lėtai
nuvilko savo namelį į kitą pusę nuo
Tedo ir Greitučio. – Tau pavyks!

Sekdamas Žvalučiu, Mo irgi
pajudėjo.

– Nagi, Viržiuke, – meldžiau savo
sraigę. – Laikas šliaužti pirmyn.

Bet Viržiukė – nė krust. Atrodė,
kad ji ilgokai liūdnei į mane žvelgė,
o tada dingo savo namelyje.

Kitoje starto apskritimo pusėje Mo
ir Žvalutis lėtai šliaužė ratu vienas
paskui kitą. Vis ratu ir ratu. Žiūrint
į juos man ėmė suktis galva.